

आचारप्राप्तएवेतिसहेतुकमाह पर्जन्यइति आत्ममूर्त्तयः प्रियमूर्त्तयः ॥ ८ ॥ ततः किमित्यत आह तमिति तमिंद्रं वामुचां मेघानां पतिस्वामिनं ईश्वरं नियंतारं तद्रेतसातदृष्टिपयसा ॥ ९ ॥ उपजीवंति उपजीविकां कल्पयंति धर्मार्थकामसिद्धये ननु कृष्यादिभिर्जीवंति किमिद्रेण तत्राह पुंसां मिति फलभावनः फलसाधकः पर्जन्यं विना कृष्यादिवैफल्यदित्यर्थः ॥ १० ॥ ११ ॥ इंद्राय मन्युं जनयन्नितिकोपजननद्वारा गर्वपर्वतादिद्रं अवतारयितुं देवतानिराकरणं न त्वयमेवाभिप्रायइत्यर्थः ॥ १२ ॥ प्रथमं तावत्कर्मवादेन देवान्निराकरोति कर्मणेति ॥ १३ ॥ ननु जडात्कर्मणः केवलात्कथं फलसिद्धिः स्यादिति चेत् अहो अशीलितमीमांसानां स्वमतिविलसितश्रद्धाकर्मणां फलकारणत्वे वचनतो वगते किंततोऽनुपपन्नं नाम के

नंद उवाच पर्जन्यो भगवानिंद्रो मेघास्तस्यात्ममूर्त्तयः ॥ तेऽभिवर्षेति भूतानां प्राणनं जीवनं पयः ॥ ८ ॥ तं तात वयमन्ये च वामुचां पतिमीश्वरं ॥ द्रव्यैस्तद्रेतसासिद्धैर्यजंते क्रतुभिर्नराः ॥ ९ ॥ तच्छेषेणोपजीवंति त्रिवर्गफलहेतवे ॥ पुंसां पुरुषकाराणां पर्जन्यः फलभावनः ॥ १० ॥ य एवं विस्तृजेद्धर्मपारंपर्यागतं नरः ॥ कामाहोभाद्वा द्वेषात्सर्वेनाप्नोति शोभनम् ॥ ११ ॥ श्रीशुक उवाच वचो निशम्य नंदस्य तथाऽन्येषां ब्रजौकसाम् ॥ इंद्राय मन्युं जनयन् पितरं प्राह केशवः ॥ १२ ॥ श्रीभगवानुवाच कर्मणा जायते जंतुः कर्मणैव विलीयते ॥ सुखंदुःखं भयं क्षेमं कर्मणैवाभिपद्यते ॥ १३ ॥ अस्ति चेद्दीश्वरः कश्चित्फलरूप्यन्यकर्मणाम् ॥ कर्त्तारं भजते सोऽपि न त्व्यकर्त्तुः प्रभुर्हिसः ॥ १४ ॥ किमिद्रेणेह भूतानां स्वस्वकर्मानुवर्त्तिनाम् ॥ अनीशेनान्यथा कर्त्तुं स्वभावविहितं नृणां ॥ १५ ॥ स्वभावतंत्रो हि जनः स्वभावमनुवर्त्तते ॥ स्वभावस्थमिदं सर्वं स देवा सुरमानुषं ॥ १६ ॥

चित्पुनरतिसाहसभीताः कर्मतंत्रपरमीश्वरं मन्यंते तन्मतमनूय निराकरोति अस्ति चेदिति स्वयंकर्मभिरलितोऽन्येषां जीवानां कर्मणां फलरूपी फलदाता कर्त्तारं भजते तत्तत्कर्मफलदानेन ॥ १४ ॥ अतः कर्मण एव फलसिद्धेस्तत्पारतंत्र्येण अजागलस्तनतुल्यत्वात् न देवतया कृत्यमित्याह किमिद्रेणेति ननु कर्मणोऽपि प्रवृत्तिरंतर्याम्यपेक्षैव कथं सर्वथा देवताया अनुपयोगइत्याशंक्याह स्वभावविहितमिति स्वभावेन प्राक्तनसंस्कारेणैव विहितं यत्कर्म तदन्यथा कर्त्तुं मनीशेन ॥ १५ ॥ एवं द्विवृत्तौति स्वभावतंत्रइति प्रवृत्तेः संस्काराधीनत्वात् किमंतर्यामिणेत्यर्थः ॥ १६ ॥